

КАРПАТСКА РУСЬ

КАРПАТСКА РУСЬ

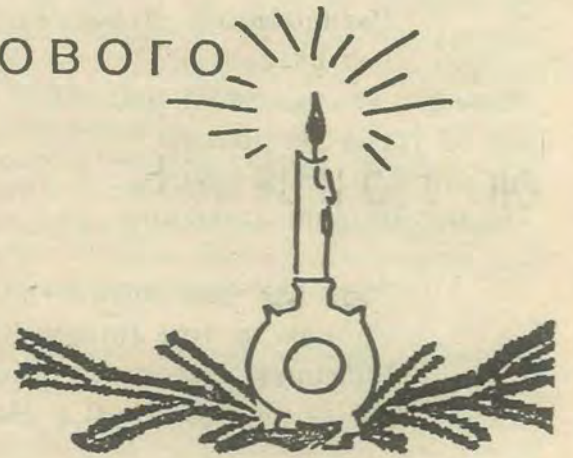
SECOND CLASS POSTAGE PAID AT YONKERS, NEW YORK AND OTHER MAILING ADDRESSES

Ч.25 ЮНКЕРС Н.Й. 5 ГО ДЕКАБРЯ 1997, YONKERS, N.Y., DECEMBER 5, 1997, VOL. LXX, NO.25

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО
И
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
ЖЕЛАЄ ЛЕМКАМ В ЦІЛОМ СВІТІ

РЕДАКЦІЯ

Христос Раждається

Бог предвічний народився,
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь
І утішив вся.

В Вифлемі народився:
Месія, Христос наш
І Пан наш, для всіх нас
Нам народився.

Ознаймив це Ангел Божий:
Наперед пастирям
А вчора звіздарям
І земним звірам.

Діва Сина як народила,
Звізда ста, де Христа
Невіста Пречиста,
Сина зродила.

~~~~~

ЖИЧУ СЧАСТЬЯ И СПОКОЮ

С Новым Роком, братья лемкы,
В нове життя приступайте,
Старому подяку зложте,
А с новым ся запознайте.

Здравья, счастья и покою,
В цілом світі мы прагнеме,
Не позволь на всійны смуткы,
Зато вдячны ти будеме.

Мы ся зато обіцяме,
Цільй тот рок чесно жити,
Слабым людям помагати,
Прихильными для них быти.

На здоровью и на майні,
Навет и на людской чести
Не хочеме зашкодити,
Ни до ганьбы тыж привести.

Славите Его!

(Продовження на ст.2)

А ты дай нам, Новый Рочку,
Што маш для нас найліпшого,
Жебы тебе пережити —
Знов до того наступного.

Но зо своей я стороны
Складам для Вас желание,
Мои братья, лемкы, милы,
Вшиткым, где кто кады жие.

Не выключаю украинцов,
Хоц лем лемков мам на гадці,
Бо то еден тот сам квіток,
Бо на русской вырос грядці.

Жичу вшиткым в Новом Року
Вшиткого, што лем сами
Пожадате и прагнете
Вы и жены с діточками.

Напевно лем до здоровья,
Бо го треба до робсты,
Бо кто здоров и працюе,
Не зна біды ни згрызоты.

Веце нам дай світового
Спокою в том Новом Року,
Вшиткым людям гет на світі,
Ци ту в Польші, ци в Марокку

Всяды згоду, всяды покой,
Зроб на світі, Новый Року,
Згодне життя и добробыт
Дай людям на каждом кроку.

Воз цілый світ, Новый Року,
В справедливый охорону,
Сердечно я прошу Тебе
З мойой жичливой стороны.

ЯКОВ ДУДРА, Лосья, Лемковина.

ПОЖЕЛАНИЯ НА

1998

Світла засвічайте, святочно ся уберайте,
Незнаного гостя во дворі зустрічайте,
Білий сніг на горі, незнаний гость во дворі,
Мило го витайте, в хижу запрашайте.
Закличте го зо двора, най сяде пиля стола,
Скличте всю родину, справте му гостину.
Гостину богату, вином обляту,
Хлібом обкладену, барвінком украшену.
Честь гостю отдайте, весело співайте,
Музыканты грайте, гостя звеселяйте.
Як мы добрі хцеме, красно го приймеме.
Для нас добрым буде — не забудьте люде!
С тым незнаним Рочком добрі жити маме,
Двадцет місяцов гостьом в нас остане.

ИСТОРИЯ ЛЕМКОВЩИНЫ ДО 1914 РОКУ

(Продовження з ч.24 "КР")

ПОЧАТОК НАЗВЫ РУСЬ

О хорватах, што остали в Карпатах, старо-историчны жерела згадуют до конца десятого віка. В русской хроникі из 992 року говорится о походе Киевского князя Владимира в край хорватов в Карпатах. С того часу назва хорваты в Карпатах ищезат, на томіст повстае назва Русь, русская земля. Позаяк Карпаты и прикарпатскы землі приеднано до Киевской Руси, тым самым и Карпатскы славяне злучилися с Киевском Русью, стратили свои племенны назвы, а приняли спользу назву Русь. Потомками хорватов сут тоже лемкы, котры жили найдалше на заход от Киевской Руси в глубоких и мало доступных горах. Они не поддалися никакому змішанию с другими племенами. О том свідчит лемковска бесіда, яка зо всіх славянских языков

ест найбільше подобна до югославянско-хорватского языка. Тым доказуеся, же лемковска бесіда ест легко зрозуміла для полудне-вых славян, легша, як язык украинский, польский, чешский або и словацкий.

Перед нападами диких орд из Азии, часто ховалися в Карпатах біженці из Киевской Руси, але лем в сходных Карпатах, яко больше доступных. Натоміст до Карпат заходных меже лемков не приходили такы люде. Из того тоже выходит, што коли входи Карпатска Русь, так под взглядом языка, як и што до характеру народу сталася подобном до Киевской Руси — теперішньої Украины, то Лемковщина, як дальше географично отдалена, в меньшей мірі подлягала впливам Киевской державы и заховала свою родну бесіду и характер далеко больше, чым бойкы и гуцулы.

Лемкы завсегда стояли на становиску объединения зо восточными братьями и все придержувалися дорогой им назвы Русь.

Тота одстоятельность мае свои основы в истории.

РЕЛИГИЯ

Хорваты в Карпатах были поганами. Они приняли віру Христову в восточно-византийском обряді на 100 роков перше от Киевской Руси. Приняли ей от грецких миссионеров св. Кирилла и Мефодия, котры проповідали християнску віру по византийскому православному обряду и написали для славян церковно-славянске шисьмо в Велико-Моравском Княжестві. Лемкы належали тогды до той Моравской державы, единак Велико-Моравске Княжество сказалося слабым, штобы оборонити християнску віру восточного

(Продовження на ст.3)

обряду и грецку цивилизацию перед римско-німецьким напором. Німецьке духовенство и німецькі правителі знищили всходній обряд у чехов, моравян и словаков. Он затримався у лемков, які перебували в глибоких Карпатських горах. Столичним містом св. Методія, котрий голосил Христову віру среди словян был Велград на Моравах.

В перших початках лемки подлягали юрисдикції велеградско-го єпископа. Позднійше под сильним натиском німецького духовенства перенесли свою адміністраційну принадлежність до Кракова, який також был миссійним тереном св. Методія. Коли тоты народы обряду славянського не змогли витримати напору франко-німецьких миссіонерів, прийняли латинський обряд. Лемковщина попала под юрисдикцію Київсько-го єпископа, а позднійше от половини XI віку до Перемишльської єпархії. Віра християнска всхіднього обряду часто приходила под назву "Віра русска", а и до остатних часів среди лемків можна было чути слова "Єм русской віри". Же лемки на протягу тисячы роков затримали свой всходній обряд, завдячують то лем своей твердої вірі и своим горам. Лемки мешкали давно в цілої теперішньої Словакии, а в Польщі дальше на півноч от Карпат, по там не могли выдержати напору латинизации інших переслідуваній, длятого мусіли уступати в горы. Притиснені капиталистичном Польшом и словаками, лемки не упали на духу и осталися русскими по нынішній час.

ФЕОДАЛИЗМ

Як уж попередно сказано, лемки жили давно вольным пастырським житєм, Лісы и полонини не дали на никого записати, приватной власности не было, длятого вшитки жили спокійно и в приязни, без большых клопотів. Такой стан был ище за перших корольов польських и венгерських. Зміна пастунина тогды, коли Польша и Угорщина зостали феодальними державами. В тот час польські и угорські королі оголосилися власниками вшиткой землі, яку не могли ище забрати другы державы. Тоту землю роздавали тым, на кым могли оперти свою силу и власть, в замін за вірну службу. Королі привластили собі также лісы и лемковські полонини, штобы роздати их своим панам. Знову панове заміняли до тых часів вольных людей в своих панцизніях хлопів, котры мали на них робити. Поневолены люде были змушены працювати на пага, бо вся земля и лісы належали до панів. Як кто хотіл пастити худобу на той панській землі або посіяти для себе збіже, был

змушений просити о то папа, а за уживане поле мусіл платити.

Позднійше панове через своих солтысов осаждали людей-кметів на землі, закладали села, давали землю, але тота земля дальше належала до папа, а хлоп за ей ужиткованіе мусіл отрабляти панщину.

ЗАКЛАДАНИЯ СЕЛ И МІСТ

В лемковські горы панцизна пришла найпізнійше зо всіх європейських крайів. Коли польський король Казимир занял в 1340 року Галицьку Русь, т. зв. "Червенські городы", то Лемковщина была ище вольна от польських и венгерських панів. Панщина пришла так из півночы, як и с півдня поступенно, ровночасно зо закладаньом сел. Коли и где были закладаны села и отдаваны панам, показують королевські декреты. Наприклад, декрет короля Казимира из 1348 року говорит о заложенію села Любуша. Село то было заложене в лісах, котры не были ище уживаны, т. є. рубаны. Инше польське село Липінки закладано в 1418 року, так само в лісах.

О закладанію сел дальше в горах в тым часі не згадується ище ничого, што значит, же лемковська територія ище в XV віку была недоступна для польських панів, же народ жил там незалежно и вольно и был ище власником своей землі, ліса и пасовища.

Міста, як Сянок, Кросно, Біч, Горлиці, Грибов, Новый Санч, Мушина были в тых часах оборонними городищами на краю лісов.

Лемковщина не была ище поділена на дві часті меже Польшом и Уграми, а народ жил вольно. Роспоряжувався не наказами німецького права Магдебургского, але послі наказів старого словянського права. В тых часах лемки мали свои села, котры были их центрами торговельними и релігійними. Туды приходили з гор на богослуженія до церкви и ярмарки, але так тых сел было мало, при чому и были от себе дуже отдалены. Таким єдним центральним селом при дорозі, што провадила з Галичини на Угорщину, был Тылич. Другым таким центром был Бардийов. В руськой хроніці міститься нотатка, же в 1247 року подорожував до Венгер через Тылич и Бардийов князь Галицькой Руси Данило.

ПАНЩИНА

С початку, што уж выще вспомянуто — Карпатська земля была вольна и не належала ани до князя Галицького, ани до короля польського, ни венгерського. Але с часом польські панове из півночы, а венгерські с півдня наступили в горы и при помочи

своих гайдуков поміщали на привлащені собі землі вольных лемков и примушали их, абы на тых землях робили на них.

В XV віку польські и венгерські панове стрітилися в середині Лемковщини и установили собі границы меже своими державами. От того часу датується поділ Лемковщини на дві часті, т. є. півднєву, котра належала до Венгер и півночну, што припала Польщі.

Разом с панцизніям правом польські и венгерські паны разом с латинським духовенством старалися накинати лемкам латинську релігію. Але лекше было наложити на карк лемковських людей панцизніане ярмо, як вырвати им то, што было для них найдорожше, т. є. обряд, с котрым была звязана их національна культура, материнська бесіда и контакт зо Выходом. Помимо угнетенія и переслідуваній, не удалося польським панам и духовенству златинизувати массы народа. Також и по другой стороні Карпат, не удалося мадярським панам змадяризувати руський народ. Меже лемками нашлися оборонці-мстителі, котрым бракло уж терпеливості и потрапили помститися на них за зроблену кривду народу.

НАРОДНЫ МСТИТЕЛІ

В Карпатах заховується много переданій о збуях-опришках, што нападали на панів и богачів и их нищили и рабували, а здобите майно роздавали бідным и покривдженым. То не сут легенды, а щира правда. То были местники из XVII и XVIII віку. Судовы акта польських міст вздолж Карпат переполнены справами о тых збуях-мстителях. Их ловили, судили, забивали и вшали в Мушині, Новом Санчи, Грибові, Горлицях, Кросні и Сяноку.

Лемки по днешній час памятают имена денекотрых народных местників. Ото кілька их имен: Сипко из Недзіци, Иван Малік из Ростокы, Юрко Цюпа, Сидорик из Блихнарки, Яцко Ватраль из Регетова, Марко и Павло Щерба зо Смереківця, Дашько из Ганчовы, Драбяк из Рыхвальда и др. Про збуїництво на Лемковщині дуже цікавився судья Др. Теофиль Курило, собирав о них всякы можливы материалы, а позднійше до II Світової войны, выдал окрему друковану книжку.

Також и по словацькой стороні было много мстителів, як Васко Чепец зо Стрпкова, Сенько из Маковиці, Савко из Оравы и др. Из словацьких мстителів особливо голосний стал опришок Юра Яношик, який зо своим группом м. инш. діял также серед Карпатських лемков в околиці Татр. О Яношику были писаны книжки, а потом сочинено о ним на Словакии

(Продовження на ст.4)

драму-п'єсу под назвом "Яношик".

Треба ище згадати, же подчас повстання Костки Нап'єрського, польського народного патріота, одділ лемков, зложений из кількадесяти особ под проводом Стефана Баюса з Маластова, перейшов ціле Подкарпатьє, громил панов и дошол до замку в Чорштині, який зостал здобутий через повстанцов. Тяжко и кроваво заплачили лемкы за того повстаніє.

В селі Избы, Горлицкого повіта находится гора, звана "Шибеничний верх," свідок той кровавой езекуции, яку выконано на лемках. На той горі выставлено шибеницю, на котрой вишано лемков-повстанцов и их родини.

ВПЛИВЫ РОССИИ

Лемкы в Карпатах были бы совсім вышнцены, як бы не впливы России на тот бідный народ. Россия Петра Великого с початком XVIII віку розбила сильну тогды в Европі Шведску армию. В половині того же віка она побіла німцов и вступила перший раз до Берлина. В 1848 року войско руске вошло до Карпат. Велика маса добре zorganizованной русской армии зробила на лемков велике впечатліє. От того часу лемко чул за собом силу, потреби и помочь братского народа могучой державы. То додало лемкам силы опертися вынародовленію, а гнобительов серьезно то настрашило. Наступила внет полна зміна курсу политики. Брутальну силу в отношении до лемков замінено тепер на хитру німецько-незуйтску политику. Тота политика здеморализувала по большой части русский народ в восточной Галичині, а лемков такой не удалося здеморализовати. Они остались вірными своим национальным славянским традициям.

ГАБСБУРГЫ

По розділі Польшы в 1772 року, Галичина досталася Габсбургам, котры были також королями Венгрии. Ціла Галичина нашлася в составі австрийской державы. Народ мог тепер сходитися на ярмакы и отпусты з одной и другой стороны австрийско-венгерской границы. Под натиском народов Европы зостала скасована панщина. Народ отдохнул. Давны лісы и полонины остали дальше в руках панов, але ошадный и pracowитый лемко потрафил выдобыти собі хліб из той землі, яку йому зоставили. Народу не было ище так барс много, то и хліба выстарчало. С часом прибывало людей штораза больше и отец родини был примушенный ділити свой грунт на веце частей помеже свои діти, из-за чого почалася появляти біда и голод.

Житья в горах до открытья

эмиграции в Америку было по-некады дуже тяжке.

БІДНОТА И СПОСОБ ЗАРОБКУ

Направду панщина остала скасована, але головне богатство гор, т. е. лісы, пасовиска и лучша земля дальше оставались власностью панов або державы. Житья лемков залежало по части дальше от панов. Треба было дальше робити в панских лісах майже за дармо, часто за галузя для палива. На тых найгоршых кусках поля, што осталися у хлопов, трудно было выжити. Лемкы радили собі, як могли. Єдны спригались и форманками їздили по товар до Кракова и Моравы, то за сольом до Бохні и Величкы. Товар везли через Карпаты на Венгры. На Венграх брали хліб и везли до Кракова и т. д. Другы робили в панских и державных лісах. Вывозили оттамаль дерево на тартак, а потом из тартаку везли дошки до міста. Кто не мал коня, бо го не стати было купити, то брался за яке-нибудь ремесло. Єдны робили колеса до возов, другы бочки, иншы граблі, мітлы, то ложки, веретена, сольничкы и т. д. Тот свой товар несли або везли до міста на ярмак и там продавали.

Сут такы села на Лемковщині, где ціле село было заняте специальным ремеслом. Напримір, в Новици и Ліщинах, Горлицкого повіта, вырабляли деревянные ложки и веретена и разносили по далеких селах. Лосяне їздили майже по цілой Европі и продавали мазь, оливу и дехоть; мазь и оливу до смарования возов и машин, знову дехоть для лічення худобы. Лемкы из околицы Рыманова вырабляли з дерева артистичны товары, як касеткы, тарелкы, палиці-топоркы и їздили з ними по курортах. В селі Бортне выкували камені до ручных млинков и малых млинцов. Декотры выїзжали сезонowo на роботу до Венгрии и в Німеччину.

Так помагали собі, поки не довідалися, же там далеко за океаном в Америці потребна робоча сила и можна заробити ладны грошны. Для того распочалася эмиграция лемков до Америки, котра побольшалася с каждым роком до выбуху I Світовой войны.

ЭМИГРАЦИЯ И МАТЕРИАЛЬНОЕ ПОДНЕСЕНИЕ

Эмиграция до Америки мала велике эконолическое значение для лемков. Початок ей можна меньше-больше рахувати от 1875 року, а в дальших роках она уже отбывалася массово. Никто не выїзжал с думком, абы назавсе

зостати в Америці, лем жебы там заробити грошны и вернуть назад на свою отчизняну землю и поправить свой материяльный быт в краю.

До Першой Світовой войны эмиграция лемков до Америки

прибрала такы розміры, што на число 700 лемковских сел рідко нашлася така родина, котра бы не выслала штонайменьше єдну особу за океан. Были и такы родини, што вшиткы выїхали и хаты позамыкали, вікна позабывали дошками, а грунт отдавали своим кривным, або сусідам. Завдяки эмиграции, эконолический стан лемков поправился. Эмигранты присылали до краю доллары, за котры докуповано поля, справляно инвентарь, взагалі поправляно свое господарство. По кількох роках побыту в Америці, переважна часть людей вертала на родину, приносила зо собом грошны и стала тепер совсім иначе смотритися на світ и житья.

Свои стары курны хижы бурили, а будували новы красшы и выгоднійшы. Реэмигранты мали грошны купити господарский инвентарь и минеральны добрива, зато и земля ліпше у них родила. На штучных навозах сіяли новы гатункы пашы для худобы, для того и волю им ся поправили и коровы стали ліпше доїтися, што в цілости поднесло их материяльный побыт.

Лемкы были до той степени связаны с Америком, што декотры по кілько разов їздили в Америку, потом знову вертали до краю и своих родимых гор.

В наслідстві американской эмиграции почато по селах организовати и открывати споживчы кооперативы, молочарні, кассы пожичковы, набывати расову худобу, закладати овочовы сады и пасікы и робити ліпший ужиток з ліса и продуктов своей землиці.

Вшитко то перервала Перша Світова война, яка задала лемкам болячий удар, якого може не знал жаден европейский народ. Выстарчит лем спомнути австрийскы концягеры Талергоф и Терезин. Там невинно томпилися и умерали тысячы лучших сынов лемков, лем зато, што любили прадідну землю, дорожили своим обрядом и не отрікалися имени "Русь".

Подал

Антоний Драбяк.

Ярослав, УССР.

(З газети "GAZETA GORLIICKA")

В ГОРЛИЦКОМ БЕСКИДІ

Тота назва штораз частійше начинат появлятися на мапах серед крайознавців і туристів. Горлицкий Бескид - то заходна частина Низкого Бескиду, границі визначають: на сході - Вапенне, резерват Комути, північні стоки Ватковской Магури, Бортне; на полудню - місцевости у жерел Вислоки з Радоцином і границя з Словакиєм: на заході - долина ріки Білої і на півночі - вал Магури Маластовской з опадаючими в сторону Горлиць і Шимбарку стоками.

Характерно, же в Горлицком Бескиді згруповани сут найвисши верхи в цілом Низком Бескиді: Ляцкова (997 метрів), Острий Верх (938 метрів), Біла Скала (903 метри). Вшитки знаходяться коло жерел Білої, а также Яворина Конечнянска (881 м), Магура Маластовска має 814 м. В том районі центральні місцевости знани більш давно, аніж тепер з материяльної культури, концентруючи культурне житя і господарче.

Бортне з сусідними місцевостями - центр колишного каменярства, Радоцина, Регетов, Новиця, Устя Горлицке, Снітниця чи Шимбарк.

Моменти, враження? Ділюся ними. Заохочую - на літні вакації в тоті горлицки гори, в тоті горлицки ліси. На пішеходни траси, роверови і автомобільови в Горлицком Бескиді - запрашам Горличан вшитких...

* * *

Д О В Г Е

На границі Чорного і Радоцини брід через Вислоку найдеш. Переїдеш, переїдеш і будеш в Довгом. Зараз за роком, по правой стороні дороги реторта, звана смолярньом, правильно виріб деревного угля. Кілька їх в Горлицком Бескиді, колиси власность надлісництв, тепер - приватни. Дими, як твердят, одни занечищуют середовище, власники угля з лісов твердят, же продукция згідна з приписами. По лівой стороні, зараз над Вислоком, цминтар сельский серед дерев. З захованими 7-ма надгробками, оден гроб свіжий і на нім - квітя. Признаки житя на цминтарю? В том обезлюдненом, опущеном селі? Цминтар зароснений, з трави крести кличут до неба. Не так як яких 300 метрів дальше- зовсім знищений военний цминтар з Перцой Світової війни. Там, в травах по пояс слідів гробів не побачиш, в хащах догорают рештки деревянного нагробного креста спорохнілого. Цминтар найдеш, бо на здичілої карловатой сливі хто-то давно завязал ленту з написом "Schwarzes Kreuz". З "Чорного Креста" хіба били Австрияки, бо тут ест похованих 37 Австрияков і 207 Росиян. Висше того цминтаря над ним стояла греко-католицка церков св. Дмитрия з 1745 р. Стояла до

1955 р. Висше церкви крест якби дороговказ, пояснюючий, што было колиси в тотих місцях. Крест з року 1869 поставлений Котликом чи Котником...

Маю запевненя від достовірних осіб, же тоті сакральні місця зазначат в терені, а місця культу померших відбудуют.

Чудови місця краевидов, юж не упі, пасутся в сонцю на стоках Дуба, Фешівки, Дубового Верха. Дорогом трактом убитим до Вишовадки одпроваджают тебе численни знищени крести і каплички, свідоцтво культу, почете і віри одних правових і праведних жителів того села і варварство других здичілих, зопсутих. Тих самих, што в Вишоватці, перед бюрами асфальтовый паркінг зробили на сельскім цминтарю...

Лемковскы типы — залюблены.
(Фото Павла Стефановского)

ЛЕМКОВСКА НАРОДНА СПІВАНКА

(Обертаний мадьяр)

Мила моя, як ся маш, як ся маш?
Выпровад ня, де лем знаш, де лем знаш.
Там на лучку зелену, зелену,
Під черешшо червену, червену.

А мой милый, а мой муж, а мой муж,
Де-с ся вросил, там ся суш, там ся суш.
Я ся вросил в сашині, в сашині,
При молодой дівчині, дівчині.

Мила моя, як ся маш, як ся маш?
Ци солодку гамбцю маш, гамбцю маш?
Мам солодку, яко мюд, яко мюд,
Аж ся на ній хлопці бьют, хлопці бьют.

МОИ МОЛОДЫ ЛІТА

Як ем был на Лемковині
Маленькым Найдухом,
Дораз летіл в тоту страну,
Где чул банду ухом.

Коли заграла музыка
Гушли, бас, цимбалы,
То я летіл, як на огонь,
На такы забавы.

Але стоял я на боці,
Встыд было повісти:
"Под-же, дівча, танцувати",
Не было где сісти.

Але жебы танцувати,
Треба штуку знати,
Поскакал дівці по ногах,
Зачала плакати.

А я гварю: "Ид, ты козо,
Што будешь бечала,
Я ту тому нич не винен,
Так музыка грала..."

Нич то зато, моя люба,
Я того жалую,
На другой раз, як тя возму,
То тыж ся вызую.

Даниил В. Найдух,
Нью Йорк, Н. Й.

ЖАРТЫ

РЕГИСТРАЦИЯ В ГОРЛИЦЯХ
РЕГИСТАРКА: Якой сте на-
родности?

ВИЗИТОРКА ИЗ АМЕРИКИ: —
Я русска!

РЕГИСТАРКА: Не вольно за-
писуватися "русском".

ВИЗИТОРКА: То запиште, же
лемко!

РЕГИСТАРКА: Русский, а лем-
ко — оба на єдном патьку!

ВИЗИТОРКА: Та запиште, як
знате, жебы сте не мали про мене
клопоту.

В ДОКТОРЯ

Доктор до мужа хворой жены:
— Мі нияк не подабатся ваша
жена.

— Мате рацию, пане доктор, мі
тіж она не любится.

НЕ ЗНАЛ, ШТО ЗРОБИТИ

Розгніваний приятель до прия-
теля:

— Як тобі бы любилося, был
ем днеска в доктора, и він забо-
ронил мі пити и курити.

— Глуптак с тебе, та чом не пі-
деш до иншого доктора?

ОБМЕТАНЫЙ КВІТАМИ

— Што с тобом, Грицу? — зві-
дуєся його сусід.

— Жена квітами мене обметала.

— А откаль синякы на челі?

— Бо квіты были в вазонках.